

ההעשרה

שעדיין לא הגיע למישרד ראש-הממשלה, עליידי חברי הכנסת שמואל טולידאנו. להפיץ עלילת כזב כזאת, היא שפלות שמעטות דוגמתה."

זו לשונה של הודעה רישמית של לישכת-ראש-הממשלה, הודעה שלא היתה דומה בגסות-הרוח שבה, לאף הודעה אחרת בעבר.

ההודעה זו הצטרפה מקהלה, המורכבת מקולות ב' מוכרים של בגין, ראש הקואליציה של בגין, ח"כ חיים קורפו, דרש לפטר את ח"כ שמואל טולידאנו מתפקידו כראש ועדת ביקורת-המדינה של הכנסת. שרה-החוף, יצחק שמיר, טען בהיסטריה: "כואב הלב על היהודים ויש ראלים נרתמים למסע השמצות תפלות אלה, הפוגע לא בממשלה זו או אחרת, אלא במדינה ובעם." שליחו של בגין במסד"ל, ח"כ יהודה בן-מאיר, הציע לשלול את האזרחות הישראלית של דודו הלוי, עיתונאי, יליד הארץ, קצין בצה"ל.

הגדיל מכולם לעשות ח"כ אלמוני, שבשלוש שנים האחרונות לא פצה כמעט את פיו ולא נראה כמעט במישכן-הכנסת. איש חרות, שכל התעסקותו היא בטיפול בקרן-הבנויה, קרן תלחי, ח"כ איתן ליבני, הישווה את הלוי ללורד האריהאוו, הבריטי-נאצי ששידר מרדיו ברלין בעת מלחמת-העולם-השנייה ושהוצא להורג מייד לאחרית, קשה שלא לחוש: התגובה האלימה והמטומי רפת, מעוררת חשד שדודו הלוי פגע בעצב רגיש ביותר ופוצץ מורסת מוגנה שהיתה, לפני השיפתה, חבושה ומוסתרת היטב.

דודו הלוי לא היה הראשון שניסה להוציא את הפרשה לאור. בקרב העיתונאים הישראלים נפוצה הידיעה ימים אחדים לפני שהופיעה בטאור.

שמואל טולידאנו לא היה חבר-הכנסת הראשון שניסה לטפל במישור הפרלמנטרי בידיעות ובשמעות החמורות. ח"כ מסיעה אחרת הגיש שאילתה מפורטת בעניין זה לראש-הממשלה, אך שוכנע לקחת אותה בחזרה. בעיתונאים

עיתונאי הלוי
לא בפעם הראשונה

"תנ"ך פרטי" שלהם משך שנים רבות: ההדר הז'בויר טינסקאי.

ההודעה הרשמית אמרה: "מאז הופצו עליידי אנשי זדון שקרים, לא היה שקר שפל יותר מזה שמסר לוואשינגטון סטאר כתבו בארץ, ופורסם במיברק,

עריך להחליט לאיזו משתי הגירסות להאמין. האם להאמין לגירסת הוואשינגטון סטאר ולכתבו בישראל, דויד ("דודו") הלוי, לפיה הפריע ראש-הממשלה, מנחם בגין, לחקירת השב"כ, שהתמקדה בקרב חברי גושי-אמונים ושניים מחברי ההתנחלות בבית-אל, או להאמין להכחשות המוחלטות והנמרצות של בגין וחבר-עוזריו?

אבל לפני שמחליטים האיוז גורמה להאמין, יש לזכור שתי עובדות-יסוד, שעליהן אין וי-כוח ושאתן לא יכוד לפתור אפילו יועצו המיק-צוועי-מאוד של בגין. תיקשורת-המונים, הן פתור.

עובדה ראשונה: למרות שעברו כבר למעלה מחוד-שיים מאז ביצע המעשה הנפשע — הניסיון לרצוח שלושה ראשי-ערים בגדה, לא נילכדו מבצעי המעשה.

קשה למצוא הסברים וצידוקים לכך. ההסבר שנתן ראש השב"כ הפורש, במיתקפת הפירסום העצמי ומערכת יחסי-הציבור שלו, אחרי שהפרשה התפוצצה, לא מניה את הדעת. שירות-הביטחון-הכללי של ישראל ביצע חקיי רות, ולא רק חקירות, מעבר לימים, במקומות מרוי חקים, ובתנאים הרבה פחות נוחים מאשר תנאי החקירה המסויימת הזו. הצלחתו שילהבו את הדמיון, והוא רכש בדין את המעמד של שירות-הביטחון הטוב בעולם. ההסבר המגומגם לכך, שהחקירה קשה משום שאין מדובר בחשיפת אירגון עויין או קבוצה עויינת קבועה, אלא בזכירת חבורה של אנשים שהתארגנה אדיהוק למיבצע מסויים — אינו עומה בקנה אחד עם יתר ההצלחות של השב"כ.

עובדה שנייה: ראש-הממשלה ועובדי לישכתו יצאו ממש מכליהם כשהכחישו את הפרשה.

מזה זמן רב כבר לא מעוררות התבטאויות רשמיות של ראש-הממשלה, או התבטאויות רשמיות בשמו, כל תמיהה, הסיגנון בהתבטאויות של החודשים האחרונים לא מעיד על האדם, במיקרה זה מנחם בגין, הידוע כאיש מגומס ותרבותי. משהו קרה לבגין בתקופה האחר-רונה. הוא ואנשיו אינם מכירים במילים שהיו פעם